

No us desencamineu

Llegir en un article una referència sobre els joves «descarriats», amb el mot «descarriats» escrit, efectivament, entre cometes, ens provoca un dubte —tenint en compte el to de l'article— que no podem resoldre: o l'autor del text és conscient que «descarriats» es un castellanisme, del qual no ha reeixit a trobar el mot català equivalent, i per aquesta raó el consigna entre cometes, o bé el dona per bo i amb aquest relleu tipogràfic de les cometes intenta indicar que es tracta de joves suposadament «descarriats», sense que ell comparteixi el judici.

Segui com sigui, el fet denota una greu falta d'informació. Es cert que «descarriar» es un barbarisme força usual, que podem sorprendre habitualment en el llenguatge col·loquial, però les nostres formes pròpies equivalents no són pas ni insòlites ni escasses: desencaminar, desencarrilar, esgarriar i extraviar són, si més no aquestes, formes ben habituals, tant en la llengua parlada com en la llengua escrita. «I no espereu que me'n desencamini la llepolia d'un manat d'alfals», diu Pere Quart en la seva famosa Vaca suïssa l'encarrilar els fills ha estat tradicionalment a casa nostra la gran preocupació de totes les famílies, encara que, fins i tot a les millors, ho veiem sovint, n'hi ha que es desencarrilen ben desencarrilats. No resulta, per tant, admissible en cap cas, parlar de joves «descarriats». O bé es tracta de joves desencaminats —que han anat efectivament per mal camí— o bé de joves «desencaminats», és a dir, de joves dels quals algú suposa, sense que nosaltres ratifiquem el judici, que han anat per mal camí. Però amb l'ús d'unes simples cometes; no ens podem pas estalviar la consulta a un diccionari d'equivalències —d'altra banda també ben simple.

ALBERT JANE